

Sygn. akt II K 422/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Krzysztof Wildowicz

Protokolant: Helena Oniszczyk

przy udziale prokuratora Jerzego Fiedoruka

po rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 2015 roku sprawy:

A. S. syna J. i W. z domu S., urodzonego (...) w W.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 28 listopada 2014 r. o godzinie 12:50 w B. na ul. (...), na drodze publicznej, w ruchu lądowym, będąc uprzednio prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, kierował samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości, tj. I. 0,38 mg/dm³, II. 0,42 mg/dm³, III. 0,36 mg/dm³, IV. 0,34 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o czyn z art. 178a § 4 k.k.

I. oskarżonego **A. S.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na mocy art. 178a § 4 k.k. skazuje go na **karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**;

II. na mocy art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów samochodowych objętych prawem jazdy kategorii B na okres 4 (czterech) lat;

III. na mocy art. 63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów samochodowych objętych prawem jazdy kategorii B zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 28 listopada 2014 roku;

IV. na mocy art. 49 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 500 (pięćset) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

V. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem pozostałych kosztów sądowych.

Sędzia:

II K 422/14

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 listopada 2014 r. A. S. jechał w ruchu lądowym na drodze publicznej, na ulicy (...) w B., samochodem osobowym marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Około godziny 12.50 został zatrzymany do kontroli drogowej. Funkcjonariusz Komendy Powiatowej Policji w B. przeprowadził badanie stanu trzeźwości kierowcy posługując się w

tym celu urządzeniami do ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu typu (...) oraz Alkometr A 2.0 113/03. Pomiarów dokonano o godzinie 12.55, 13.10, 13.12 i 13.14 uzyskując odpowiednio wyniki 0,38 mg/l, 0,42 mg/l, 0,36 mg/l i 0,34 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Zatrzymany nie zażądał pobrania krwi w celu zbadania zawartości alkoholu.

A. S. był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, to jest wyrokiem Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim z dnia 24 stycznia 2012 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 565/11. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 01 lutego 2012 r.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego A. S. (k. 13v–14, 20v), notatkę urzędową (k. 1), protokół użycia urządzeń kontrolno – pomiarowych (k. 2, 3), informację z K. (k. 17) i odpis wyroku (k. 30).

A. S. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że przedmiotowego dnia w godzinach rannych spożył piwo półlitrowe W. S. mocne, a następnie jechał swoim samochodem z W.. Dodał, że w 2011 r. miał zatrzymane prawo jazdy za kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości. Wnioskował o pozostawienie mu prawa jazdy kategorii T gdyż jest rolnikiem (k. 13v–14, 20v).

Sąd zważył, co następuje:

Poza sporem pozostaje fakt, że w dniu 28 listopada 2014 r. około godziny 12.50 w B., w ruchu lądowym, na drodze publicznej, na ulicy (...) poruszający się wówczas samochodem osobowym marki V. (...) o numerach rejestracyjnych (...) został zatrzymany do kontroli drogowej (dowód – notatka urzędowa k. 1).

Nie ulega również wątpliwości, że w momencie zatrzymania go do tejże kontroli znajdował się w stanie nietrzeźwości. Okoliczność ta wynika z przeprowadzonych badań z użyciem urządzeń typu (...) i Alkometr A 2.0 (...) (k. 2 i 3), które wykazały u oskarżonego odpowiednio 0,38 mg/l o godz. 12.55, 0,42 mg/l o godz. 13.10, 0,36 mg/l o godz. 13.12 i 0,34 mg/l o godz. 13.14 alkoholu w wydychanym powietrzu. Oskarżony złożył podpis pod protokołem stwierdzającym wynik badania oraz nie kwestionował prawidłowości jego przeprowadzenia. Nie żądał również przeprowadzenia badania krwi na zawartość alkoholu.

W świetle powyższego przyznanie się przez A. S. do popełnienia zarzucanego mu czynu i jego wyjaśnienia nie mogą budzić jakichkolwiek wątpliwości i należało je uznać za wiarygodne.

Oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu umyślnie. Z okoliczności sprawy jednoznacznie wynika, iż miał możliwość przewidzenia popełnienia przestępstwa i co najmniej godził się z taką ewentualnością.

Nie ulega również wątpliwości, że w dacie 28 listopada 2014 r. A. S. był osobą skazaną wcześniej prawomocnie za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości. Otóż wyrokiem Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim z dnia 24 stycznia 2012 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II K 565/11 A. S. został uznany za winnego popełnienia czynu z art. 178a § 1 k.k. i wymierzono wobec niego karę grzywny. Powyższy wyrok uprawomocnił się w dniu 01 lutego 2012 roku (dowód: odpis wyroku – k. 30; informacja z K. – k. 17).

Reasumując, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie potwierdził winę oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu. A. S. kierując w dniu 28 listopada 2014 r. samochodem osobowym, a więc pojazdem mechanicznym, w ruchu lądowym, znajdując się przy tym w stanie nietrzeźwości, będąc wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, wyczerpał znamiona przestępstwa przewidzianego w art. 178a § 4 k.k.

W toku postępowania przygotowawczego A. S. złożył wniosek o wydanie wobec niego wyroku w trybie art. 335 § 1 k.p.k., a więc o skazanie go bez przeprowadzania rozprawy (k. 16). Wniósł o wymierzenie mu za zarzucany czyn kary sześciu miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, orzeczenie wobec niego zakazu prowadzenia pojazdów samochodowych objętych prawem jazdy kategorii B na okres czterech lat z zaliczeniem na

poczet tego zakazu okresu zatrzymania prawa jazdy, orzeczenie świadczenia pieniężnego w kwocie 500 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej oraz obciążenie go kosztami sądowymi.

Prokuratur Rejonowy w Bielsku Podlaskim, wraz z aktem oskarżenia przeciwko A. S., wniósł o skazanie oskarżonego bez przeprowadzania rozprawy i wymierzenie mu kary i środków karnych jak we wniosku złożonym przez A. S. w toku postępowania przygotowawczego.

Podczas posiedzenia Sądu w dniu 26 stycznia 2015 r. oskarżony podtrzymał swoje oświadczenie w kwestii uzgodnionych z prokuratorem kary i środków karnych. Oświadczył, że rozumie treść swego wniosku i wnosił o jego uwzględnienie. Na posiedzeniu tym również prokurator podtrzymał w/w wniosek.

Biorąc pod uwagę fakt, że wskazane we wniosku kara oraz środki karne zostały przez prokuratora uzgodnione z oskarżonym, występki zarzucany A. S. zagrożony jest karą nie przekraczającą 10 lat pozbawienia wolności, okoliczności popełnienia przez oskarżonego przestępstwa nie budzą wątpliwości, a postawa A. S. wskazuje, że cele postępowania zostaną osiągnięte, Sąd nie miał podstaw do kwestionowania złożonego wraz z aktem oskarżenia wniosku o skazanie oskarżonego bez przeprowadzania rozprawy i go uwzględnił.

W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności jest odpowiednia biorąc pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące, a także warunki i właściwości osobiste sprawcy. Nadto jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i zawinienia oskarżonego.

Niewątpliwie występki, którego dopuścił się A. S. cechuje wysoki stopień społecznej szkodliwości i wysoki stopień zawinienia. Fakt prowadzenia pojazdu mechanicznego przez osobę będącą w stanie nietrzeźwości, stwarza realne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla innych jego uczestników. Powszechnie wiadomym jest, iż kierowca poruszając się w takim stanie ma ograniczoną możliwość prawidłowego reagowania na występujące sytuacje drogowe i naraża na niebezpieczeństwo nie tylko siebie, lecz przede wszystkim innych uczestników ruchu drogowego. Zauważyć przy tym należy, że oskarżony poruszał się w takim stanie samochodem osobowym w ciągu dnia, w godzinach, w których ruch na ulicy (...) jest dość znaczny. Ponadto mając świadomość stanu w jakim się znajduje, mając możliwość zgodnego z prawem zachowania, nie będąc przez nikogo zmuszanym, zdecydował się popełnić przestępstwo.

Zgodnie z art. 69 § 4 k.k. wobec sprawcy przestępstwa określonego w art. 178a § 4 k.k. sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Sąd jednak nie dopatrył się takowych w przypadku A. S.. Oskarżony jest osobą w pełni sił psychicznych i fizycznych. Jest kawalerem i nie posiada nikogo na utrzymaniu. Nie posiada również zobowiązań finansowych. Był już karany za przestępstwo polegające na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości. Brak jest więc jakiegokolwiek okoliczności, która świadczyłaby o tym, iż w jego przypadku zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek pozwalający na warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności. Oskarżony jest osobą, która bez jakiegokolwiek przeszkód może odbyć karę pozbawienia wolności. Zachowanie oskarżonego świadczy bez wątpienia o lekceważeniu przez niego porządku prawnego, jak też o tym, że wcześniejszego skazania na karę wolnościową nie traktował jako dolegliwości. Z tych przyczyn kara sześciu miesięcy pozbawienia wolności jest karą w pełni adekwatną. Jest to przy tym kara w dolnych granicach ustawowego zagrożenia przewidzianego za czyn jaki popełnił, za który warto przypomnieć grozi kara od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności. Co więcej, oskarżony sam wnioskował o wymierzenie mu takiej kary.

Przy wymierzaniu oskarżonemu kary pozbawienia wolności Sąd wziął także pod uwagę cele prewencji indywidualnej i generalnej, które winna spełniać ta kara. Zdaniem Sądu orzeczona kara zapobiegnie w przyszłości ponownym czynom oskarżonego i będzie oddziaływać na niego wychowawczo, ponadto ukształtuje wyobrażenie społeczeństwa o konieczności przestrzegania norm prawnych i nieuchronności kary. Nie ulega wątpliwości, że bezpieczeństwo na naszych drogach zależy również od właściwej polityki karnej, która winna nie tylko spełniać swoje funkcje zapobiegawcze i wychowawcze wobec sprawcy, ale również wpłynąć na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. Kierując się wyżej wskazanymi przesłankami Sąd uznał, iż orzeczona kara będzie stanowiła dolegliwość

adekwatną do charakteru czynu i uświadomi sprawcy jego społeczną szkodliwość oraz skłoni go do przestrzegania w przyszłości porządku prawnego.

Zgodnie z art. 42 § 2 k.k. Sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji był w stanie nietrzeźwości. W ocenie Sądu z uwagi na to, że A. S. w czasie popełnienia zarzucanego mu czynu kierował samochodem osobowym, zasadnym było orzeczenie wobec niego, jak wnioskował oskarżony, zakazu prowadzenia pojazdów samochodowych objętych prawem jazdy kategorii B. Ustalając rodzaj pojazdów objętych w/w środkiem karnym Sąd miał na względzie to, że A. S. jest rolnikiem z czym wiąże się kierowanie ciągnikami rolniczymi. Rozstrzygając o wymiarze środka karnego, Sąd miał na uwadze przede wszystkim wywołany zachowaniem oskarżonego stopień zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym. W ocenie Sądu wnioskowany przez oskarżonego i prokuratora okres na jaki miałby obowiązywać przedmiotowy środek karny jest adekwatny do w/w czynnika. Mając na uwadze stopień nietrzeźwości A. S. oraz fakt, że kierował pojazdem w czasie i miejscu gdzie ruch drogowy był dość sporny, Sąd przyjął, iż okres wyłączenia sprawcy z ruchu winien wynosić cztery lata.

Kierując się treścią art. 63 § 2 k.k., Sąd zaliczył na poczet w/w środka karnego okres zatrzymania oskarżonemu prawa jazdy.

Sąd uznał za zasadne orzeczenie wobec A. S. świadczenia pieniężnego o jakim mowa w art. 49 § 2 k.k., czyli na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Określając wysokość świadczenia na kwotę 500 złotych (o co zresztą wnioskowały strony), Sąd uznał, iż w tym wymiarze będzie ono stanowiło dodatkowy bodziec dyscyplinujący dla sprawcy przestępstwa.

O kosztach postępowania orzeczono na mocy art. 627 k.p.k., a o opłacie na mocy art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49, poz. 223 ze zm.).

Sędzia